

Arrest

nr. 206 674 van 10 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. VRIJENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 februari 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 mei 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 16 mei 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd gehoord op 24 mei 2018.

1.3. Op 31 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 juni 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine met als laatste verblijfplaats in Erevan. Uit een relatie met M.(...) B.(...) kreeg u twee dochters die ondertussen meerderjarig zijn. Jullie zijn niet officieel gehuwd maar hij heeft uw kinderen erkend. Uw partner had het dubbel Armeense en Russische staatsburgerschap en woonde in Moskou. Af en toe reisde hij over en weer. Uw partner bedroog u en mishandelde u vaak. Ook toen u voor 4 jaar bij hem introk in Moskou werd u er mishandeld door hem. In 2014 maakte hij een definitief einde aan jullie relatie. Hij was ondertussen gehuwd in Moskou en had er een kind. Uw zus A.(...) verblijft al 18 jaar in België en bezit de Belgische nationaliteit. Via uw zus leerde u de Belg C.(...) kennen. Op 21/02/2017 reisde u per vliegtuig naar België om met C.(...) te huwen. De gemeente weigerde in mei 2017 jullie huwelijksaanvraag. Jullie gingen hier met de hulp van een advocaat tegen in beroep. De zitting zal op 11/06/2017 plaatsvinden. Op 25/04/2018 werd u opgepakt wegens zwartwerk. De volgende dag werd u in het Centrum voor Illegalen geplaatst te Brugge. Op 04/05/2018 was uw repatriëring voorzien. De dag voor deze voorziene repatriëring diende u uw verzoek tot internationale bescherming in. U vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst uw ex-partner. U bent in het bezit van uw internationaal paspoort en een brief van uw oudste dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 2) dat u geheugenproblemen zou hebben doch u brengt hieromtrent geen objectieve bewijzen aan. Van een verzoeker die verklaart haar land te hebben verlaten uit vrees voor haar leven en vrijheid, en die stelt dat zij omwille van geheugenproblemen bepaalde zaken kan vergeten zijn, hetgeen in de context van een verzoek tot internationale bescherming problematisch zou kunnen zijn om het vluchtrelaas te vertellen, mag verwacht worden dat zij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om haar problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen. Bovendien moet opgemerkt worden dat u tijdens het invullen van de Vragenlijst dd. 15/05/2018 bij de DVZ noch in uw Verklaring dd. 15/05/2018 bij de DVZ hiervan eerder enige melding heeft gemaakt. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat indien u daadwerkelijk dergelijke geheugenproblemen zou kennen u hiervan eerder melding zou gemaakt hebben. Deze vaststelling maakt ook dat uw bewering wat betreft uw geheugenproblemen niet zo maar voor waar kan worden aangenomen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Op 25/04/2018 werd u opgepakt omwille van een illegaal verblijf en opgesloten in het CIB met oog op verwijdering van het Belgische grondgebied. Pas op 04/05/2018, daags voor de geplande repatriëring naar Armenië, diende u een verzoek om internationale bescherming in. Het feit dat u slechts een verzoek indiende om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die zou leiden tot uw terugdrijving of verwijdering, uit te stellen of te vrijdelen, was op het moment van het persoonlijk onderhoud op 24/05/2018 een vaststaand feit en rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 5) dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst uw ex-partner vreest omdat u in België in het huwelijk wou treden. Er moet echter worden vastgesteld dat uw verklaringen incoherent en onaannemelijk zijn waardoor er geen geloof kan gehecht worden aan uw relaas.

Zo stelt u (CGVS p. 6 & 8) dat uw ex partner sinds u in België verblijft niet meer vanuit Moskou is teruggekeerd naar Armenië. Gevraagd hoe uw oudste dochter op de hoogte was van de bedreigingen van uw ex omdat u ging huwen stelt u dat zij dit telefonisch van hem vernam. Uit de door u voorgelegde brief van uw oudste dochter blijkt echter dat zij van zijn bedreigingen vernam toen uw ex haar opzocht in Armenië. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u zou weten dat uw man tijdens uw verblijf in België was teruggekeerd naar Armenië en er aan uw dochter persoonlijk te kennen gaf dat hij boos was omdat u in België in het huwelijk wou treden en alles ging doen om dit te voorkomen. Gelet immers, in het kader van uw beweringen, op het feit dat uw dochter u van de bedreigingen van uw ex op de hoogte bracht nadat u in België was opgepakt en in het Centrum voor Illegalen was geplaatst van waaruit uw repatriëring werd voorbereid, en gelet op de meer imminente dreiging die uitgaat van het feit dat uw ex in Armenië was toen hij u via uw oudste dochter bedreigde, mag logischerwijze verwacht worden dat zij u ook van dit gegeven op de hoogte had gebracht.

Verder blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 5-6) dat u op 26/04/2018 naar het CIB werd gebracht en u de dag hierna vernam dat u ging gerepatriëerd worden waarop uw dochter u via uw zus liet weten dat uw ex u had bedreigd waarna u op 03/05/2018 uw verzoek voor internationale bescherming indiende. U kan zich echter niet herinneren wanneer u vernam van deze bedreiging van uw ex. Gelet op de korte tijdsperiode dat u toen in het CIB verbleef kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat u dit kan concretiseren aangezien dit de concrete aanleiding vormde om uw verzoek in te dienen. Gevraagd hoeveel dagen u toen al in het CIB was of hoeveel dagen voor u uw verzoek indiende, u vernam van de bedreigingen van uw ex, kan u hier echter geen antwoord op geven. Deze vaststelling ondermijnt niet enkel de geloofwaardigheid van uw relaas maar dient ook te worden geplaatst in het kader van het gesprek dat u had op 27/04/2018 met een vertegenwoordiger van de DVZ (zie Volledig verslag van het gesprek dat werd gevoerd met de vreemdeling in het kader van het hoorrecht). Hieruit blijkt (zie pt. 6-7, 14) dat u geen beroep wenste te doen op internationale bescherming en dat u geen problemen had in Armenië (buiten dat het moeilijk is om er te kunnen werken) en er ook geen redenen waren waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat u vaag blijft over het moment waarop u vernam van de bedreigingen van uw ex in een poging om de verklaringen die u toen aflegde aan de vertegenwoordiger van de DVZ te vergoelijken. Zelfs indien u toen nog geen weet had van de bedreigingen van uw ex kan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u tijdens uw gesprek met de vertegenwoordiger van de DVZ melding maakte dat u in het verleden problemen heeft gekend met uw ex. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw ex heel gewelddadig en bezitterig met u omging. Zo stelt u (CGVS p. 5-6) dat uw ex nadat jullie relatie was beëindigd altijd op een of andere manier te weten kwam indien u een aanbieder had en u dan onder druk zette om niet te huwen. Hij zei u dat hij nooit zou toestaan dat u met een nieuwe man zou gaan en dat zelfs indien u geen relatie met hem had aangegaan hij u nooit zou toegestaan hebben om met iemand anders te gaan samenwonen. U vroeg ook aan uw oudste dochter of uw ex weet had dat u ging trouwen in België waarop zij antwoordde dat u haar daar geen vragen over moest stellen en zij weigerde iets te zeggen. Gelet op het feit dat u aldus in het ongewisse was of uw ex weet had van uw plannen om te huwen en gelet op zijn houding t.a.v. u in het verleden, mag verwacht worden dat toen u in het CIB werd geplaatst en bevraagd werd of er redenen waren waarom u niet naar uw eigen land kunt terugkeren melding maakte van de druk die uw ex in het verleden op u heeft uitgeoefend toen u omging met andere mannen.

Wat betreft uw bewering dat u geheugenproblemen zou kennen, werd reeds opgemerkt dat dit een blote bewering is en dat u geen enkel medisch attest voorlegde om deze geheugenproblemen te staven, terwijl dit redelijkerwijze kan worden verwacht. De loutere bewering dat u geheugenproblemen zou kennen, kan bijgevolg niet gezien worden als een verschoning voor de vastgestelde tekortkomingen in uw relaas.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw internationaal paspoort bevat gegevens die niet worden betwist. De brief van uw oudste dochter kan bezwaarlijk beschouwd worden als een bron van objectieve informatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting, en een manifeste beoordelingsfout, betoogt verzoekster in een eerste onderdeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing volkomen onterecht verwijst naar de tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen. Verzoekster merkt op dat zij is opgesloten in het gesloten centrum te Brugge en stelt dat deze opsluiting haar volledig in de war heeft gebracht. Overigens heeft zij een grote angst, niet alleen om van haar levenspartner, de heer M., voor lange tijd gescheiden te worden, maar vooral omdat haar Armeense ex-levenspartner haar heeft bedreigd omdat zij de intentie heeft om te huwen in België. Verzoekster voert aan dat zij het tijdens de verschillende verhoren heel moeilijk had om zich te concentreren en wijst erop dat zij weende tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (p. 4 verhoorverslag). Verzoekster meent dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming rekening diende te houden met deze omstandigheden. Verzoekster stelt echter vast dat bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming geenszins rekening werd gehouden met haar (depressieve) gemoedstoestand.

In een tweede onderdeel hekelt verzoekster dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins een onderzoek heeft ingesteld naar de situatie van de mensenrechten in Armenië, meer bepaald naar de situatie van vrouwen die slachtoffer zijn/waren van intra-familiaal geweld. Verzoekster citeert uit het rapport *“Armenia Country Report on Human Rights Practices for 2017”* van US Department of State, waaruit blijkt dat in Armenië vrouwenrechten nog steeds sterk bekritiseerd worden omdat ze in strijd zouden zijn met de Armeense familietraditie en dat vrouwen, die er het slachtoffer zijn van intra-familiaal geweld, nauwelijks bescherming genieten van de Armeense autoriteiten. Zij koestert wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging omwille van haar vrouw-zijn zonder dat zij de bescherming kan invoeren van de Armeense autoriteiten, aldus nog verzoekster.

In een derde en laatste onderdeel poneert verzoekster dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst minstens een *“reëel risico op ernstige schade”* loopt (waartegen zij geen bescherming van de Armeense autoriteiten kan invoeren) in de zin van:

“- Doodstraf of executie of

- Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of

- ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een verklaring van verblijf in het Centrum voor Illegalen te Brugge gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) uit haar verklaringen blijkt dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst haar ex-partner vreest omdat zij in België in het huwelijk wou treden doch haar verklaringen incoherent en onaannemelijk zijn waardoor er geen geloof kan gehecht worden aan haar relaas, zoals wordt toegelicht, (ii) haar bewering dat zij geheugenproblemen zou kennen een blote bewering is die door geen enkel medisch attest wordt gestaafd en die bijgevolg niet kan gezien worden als een verschoning voor de vastgestelde tekortkomingen in haar relaas en (iii) de door haar neergelegde documenten de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan haar relaas niet kunnen wijzigen daar haar internationaal paspoort gegevens bevat die niet worden betwist en de brief van haar oudste dochter bezwaarlijk kan beschouwd worden als een bron van objectieve informatie.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 mei 2018 (CG nr. 1814085), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft.

Immers, waar verzoekster aanhaalt dat haar opsluiting in het gesloten centrum te Brugge haar volledig in de war heeft gebracht, dat zij een grote angst heeft, niet alleen om van haar levenspartner, de heer M., voor lange tijd gescheiden te worden, maar vooral omdat haar Armeense ex-levenspartner haar heeft bedreigd omdat zij de intentie heeft om te huwen in België, en dat zij het tijdens de verschillende verhoren heel moeilijk had om zich te concentreren, slaagt zij er niet in de Raad te overtuigen dat haar gemoedstoestand haar zou belemmeren in het uiteenzetten van haar asielmotieven of haar er van zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Verzoekster beperkt zich te dezen immers tot blote beweringen en brengt geen medisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat zij aan geheugenproblemen zou lijden of dat haar cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of waardoor zij niet in staat zou zijn om doorheen haar opeenvolgende verklaringen voor de diverse asielinstanties de essentie van haar asielmotieven op een duidelijke, coherente en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Daargelaten verzoeksters blote beweringen dienaangaande, kan voorts uit niets blijken dat stress, verwardheid, angst, concentratieproblemen of een depressieve gemoedstoestand haar zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Integendeel, uit de lezing van zowel het verslag van het gesprek dat werd gevoerd in het kader van het hoorrecht, waar verzoekster nog expliciet verklaarde zelf geen problemen te kennen in Armenië behalve dat het er moeilijk is om te kunnen werken en waar zij aangaf geen beroep te willen doen op haar recht om internationale bescherming aan te vragen (vragen 6 en 7), de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, als de notities van het persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoekster zich niet kon concentreren of dat zij om welke reden dan ook niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de verschillende gehoorverslagen blijkt ook op generlei wijze dat verzoekster tijdens de gehoren een verwarde indruk zou hebben gemaakt. Tijdens het persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen was verzoekster wel overduidelijk heel emotioneel wanneer zij het had over haar ex-partner en de mishandelingen die zij heeft ondergaan, doch dit belette haar niet om hierover gedetailleerde verklaringen af te leggen. De Raad wijst er nog op dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt en dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, waarmee de interviewer ook rekening houdt. *In casu* is er echter geen gegeven voorhanden dat stress, emoties, angst of een depressieve gemoedstoestand verzoekster verhinderd hebben om de door aangehaalde vrees geloofwaardig voor te stellen.

De Raad benadrukt dat van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw asielrelaas weer te geven en dat zij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die haar beletten naar haar land van herkomst terug te keren. Dat zij hiertoe niet in staat blijkt te zijn, zoals correct wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, laat niet toe enig geloof te hechten aan de vrees voor haar ex-partner die zij stelt te koesteren in geval van terugkeer naar Armenië.

Zo verzoeksters verklaringen over het intra-familiaal geweld waarvan zij in het verleden het slachtoffer is geweest op zich niet in twijfel hoeven te worden getrokken, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat zij middels haar verklaringen geenszins aannemelijk maakt dat zij actueel haar ex-partner, die blijkens haar verklaringen in Rusland woont en er een nieuw gezin heeft gesticht (notities persoonlijk onderhoud, p. 3-4), nog hoeft te vrezen in geval van terugkeer naar Armenië. Het verwijt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen verder onderzoek heeft verricht naar de situatie van vrouwen die het slachtoffer zijn/waren van intra-familiaal geweld en het betoog dat hiertegen nauwelijks bescherming kan worden bekomen vanwege de Armeense autoriteiten, is *in casu* dan ook niet dienstig.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Armenië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en bijkomende onderzoeksdaaden te bevelen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER